SHANTI-maart 2020 nummer 3, Erkenningsnr. P 908078

BELGISCHE THEOSOFISCHE VERENIGING

Hoofdzetel: Geuzenplein 8 te 1000 BRUSSEL

TAK VREDE GENT

Maandelijkse nieuwsbrief voor levensvernieuwing en algemene broederschap door vergelijkende studie van wijsbegeerte, godsdiensten, wetenschap en esoterie.

UITGEVER: Marcel Eeckman, Sisalstraat 1, 9000 Gent. Email: marcel.eeckman@telenet.be
KANTOOR VAN AFGIFTE: 9030 Gent-Mariakerke.

De doelstellingen van de Theosofische Vereniging zijn:

- **Het vormen van een kern van de universele broederschap der mensheid, zonder onderscheid van ras, geloof, geslacht, kaste of huidskleur**
- **Het aanmoedigen van de vergelijkende studie van godsdiensten, wijsbegeerten en wetenschappen**
- **Het onderzoeken van de onverklaarbare wetten die in de natuur besloten liggen en van de vermogens die in de mens sluimeren**

De vereniging is niet-sektarisch en bestaat uit zoekers naar inzicht. Haar eenheid berust niet op een gezamenlijk beleden geloof of wereldbeschouwing maar op een gezamenlijk streven naar waarheid.

Missie van de Theosophical Society (Adyar)

Het dienen van de mensheid door het ontwikkelen van een zich steeds verdiepend inzicht in, en verwerkelijking van de tijdloze wijsheid, spirituele zelfrealisatie en de eenheid van alle leven.

Activiteiten deze maand

Studieavonden iedere maandag (behalve de 5de) van 19.30u tot 21.30u in het Kollekasteel te 9030 Gent-Mariakerke, Groenestaakstraat 66-68. Deelname is gratis en volledig vrijblijvend.
Meer info op **www.theosofiegent.be en www.ts-belgium.be**

Maandagen	maart 2020
02/03	U zult oogsten wat u zaait. KARMA
09/03	Aspecten occulte filosofie. G.de Purucker
16/03	PowerPoint presentatie. **Arische filosofie**. Lefevre Bart
23/03	Boekbespreking: Barborka deel 1

In dit nummer

Damodar K. Mavalankar. Theosofische pionier. 2
Damodar – Werkelijke kennis 8
Geluk – 9

***Bescherming persoonsgegevens**: de persoonlijke gegevens die door u worden meegedeeld, zijn bestemd voor de ledenadministratie van de Belgische theosofische vereniging vzw. Zij kunnen ook aangewend worden om u op de hoogte te brengen van de activiteiten en publicaties van onze vereniging. Alle info, over de Belgische wet bescherming van de persoonlijke levenssfeer van 8 december 1992 en de* **AVG (algemene verordening gegevensbescherming) Eu, te bekomen via email: info@ts-belgium.be**

Damodar k. Mavalankar – Theosofische pionier

David Pratt

H.P. Blavatsky en H.S. Olcott vertrokken eind 1878 uit New York naar India. In februari 1879 arriveerden ze in Bombay, waar ze tijdelijk hun hoofdkwartier vestigden. Enkele maanden later kwam een jonge hindoe hen helpen met hun theosofische werk: Damodar K. Mavalankar.

Damodar werd in september 1861 geboren in een rijke familie van brahmanen in Ahmedabad. Ahmedabad is de grootste stad van de staat Gujarat in India. Ahmedabad ligt in het gelijknamige district Ahmedabad, aan de rivier de Sabarmati.

Sabarmati rivier

Zijn vader leerde hem de beginselen van zijn religie en hij ontving ook een uitstekende opleiding in het Engels. Tussen zijn tiende en veertiende jaar gaf hij zich over aan de orthodoxe praktijken van zijn geloof. Later werden zijn religieuze handelingen verdrongen door zijn academische studies, maar zijn religieuze ideeën en aspiraties bleven ongewijzigd tot midden 1879. Toen kwam hij in contact met de theosofie door het lezen van Isis Ontsluierd. In juli 1879 vroeg hij het lidmaatschap van de TS aan en hij werd op 3 augustus aangenomen, een maand vóór zijn achttiende verjaardag.

Als kind had Damodar een zeer ernstige ziekte en de artsen twijfelden of hij zou overleven. Maar terwijl hij aan de rand van de dood stond, zag hij in een visioen een goddelijke figuur die hem een bijzonder medicijn gaf, waarna hij begon te herstellen. Enkele jaren later zag hij, terwijl hij aan het mediteren was, dezelfde persoon en bij een andere gelegenheid redde de man hem nog eens uit de klauwen van de dood.

Nadat hij lid was geworden van de T.S, ontmoette hij verschillende leden van de Himalaya-broederschap in zowel hun astrale als fysieke lichamen, en ontdekte dat de wijze die hij al drie keer had gezien Mahatma Koot hoomi was, die zijn goeroe werd.

Damodar werd tot gemeenschappelijk secretaris archivaris van de T.S benoemd en hielp Blavatsky met de groeiende hoeveelheid correspondentie. Hij werd ook bestuurder van de uitgeverij. Het eerste nummer van The Theosophist verscheen in oktober 1879, en Damodar begon algauw regelmatig artikelen aan te leveren over een breed scala van onderwerpen. Hij schreef ook vele brieven en artikelen voor andere tijdschriften en kranten.

In een artikel in 'The Theosophist' van mei 1880 schreef Damodar:

Het is niet overdreven te zeggen dat ik me pas deze paar maanden een echt levend mens heb gevoeld, want tussen het leven zoals het mij nu toeschijnt en het leven zoals ik het vroeger opvatte ligt een onpeilbare afgrond. Ik streefde alleen naar meer landerijen, sociale positie en het bevredigen van grillen en begeerten. Het bestuderen van de theosofie heeft voor mij een nieuw licht geworpen op mijn land, mijn religie, mijn plicht. Het heeft me geleerd dat ik om gemoedsrust en zelfrespect te verkrijgen, eerlijk, open en vreedzaam moet zijn en alle mensen als mijn broeders moet beschouwen, ongeacht hun kaste, kleur, ras of geloof.

Mahatma Koot Hoomi

Tijdens een bezoek aan Sri Lanka in 1880 heeft Damodar, samen met Blavatsky en Olcott, pansil afgelegd, waarbij hij formeel boeddhist werd.

Pansil: De vijf geboden van de boeddhisten en de Jaïns: niet doden, niet stelen, niet onkuis zijn, niet liegen, geen bedwelmende middelen gebruiken.

Dat ging zijn familie te ver. Zijn vader verzocht hem dringend terug te keren en met zijn jonge vrouw te leven, met wie hij zich had verloofd toen hij nog heel jong was, en dreigde hem uit zijn testament te verwijderen. Maar Damodar hield vol. Hij gaf een inkomen van 50.000 roepies op, trof voorzieningen voor de toekomst van zijn vrouw en bleef zich wijden aan het theosofische werk. In antwoord op de klacht van sommige hindoe-theosofen dat de Mahatma 's nooit met hen communiceerden; verklaarde Meester Morya:

W.Q. Judge

Tenzij iemand bereid is een echte theosoof te worden, d.w.z. te doen zoals D. Mavalankar deed, de kaste en zijn oude bijgeloven volledig op te geven en zich een waar hervormer te tonen (vooral in het geval van het kinderhuwelijk) zal hij eenvoudig een lid van de Society blijven, zonder enige hoop ooit van ons te horen.

Mahatma Morya

Copyright 1999 Church Universal and Triumphant

De vader van Damodar alsmede een oom en een oudere broer verlieten de T.S in het voorjaar van 1881 en werden openlijk vijandig. Door zijn familieproblemen, het in het openbaar verdraaien van de feiten en de daaruit voortvloeiende laster gericht tegen de stichters van de Theosophical Society raakte Damodar gedeprimeerd. Op 25 augustus 1881 materialiseerde zich voor zijn ogen de volgende brief van Koot hoomi:

Ladakh

Wees niet zo ontmoedigd! Jouw verbeelding is jouw grootste vijand want ze schept spoken die je niet kunt wegjagen zelfs tegen beter weten in. Je moet jezelf geen verwijten maken en de overvloedige beledigingen aan het adres van (woorden weggelaten door Damodar) niet aan je denkbeeldige misdaden toeschrijven. Beledigingen! Ik zeg je, kind, het sissen van een slang heeft een groter effect op het oude, eeuwige, besneeuwde Himavat (de verpersoonlijking van de Himalaya, vader van Umã en Gangã) dan de beschimpingen van kwaadsprekers, het gelach van de sceptici of enigerlei lasterpraatjes over mij.

Houd je aan je plichten, wees standvastig en trouw aan je verplichtingen, en geen sterveling zal je kwaad doen.

Damodars eerste directe ontmoetingen met de meesters vond plaats tijdens zijn rondreis in Sri Lanka van mei tot juli 1880, en ze worden beschreven in de brieven aan W.Q. Judge.

Een andere keer, in Bombay, werd Damodar door zijn meester geholpen zijn astrale lichaam te projecteren. Het Mayavirupa of door het denken gevormd lichaam, of illusie-lichaam, is een hogere astraal mentale vorm.

Hij bevond zich in het noordelijke deel van Kashmir aan de voet van de Himalaya. Er stonden slechts twee huizen precies tegenover elkaar en er was geen ander teken van bewoning.

Uit een van deze kwam Koot Hoomi. Het was zijn huis. Tegenover hem staat Morya. Mahatma. K.H. zei me hem te volgen. Na een korte afstand van ongeveer 800 meter kwamen we bij een natuurlijke onderaardse gang die onder de Himalaya loopt. Dit is een natuurlijk verhoogd pad langs de rivier de Indus die daaronder woest stroomt.

Slechts een persoon tegelijk kan eroverheen lopen en een verkeerde stap bezegelt het lot van de reiziger. Na een aanzienlijke afstand door deze onderaardse gang te hebben afgelegd, kwamen we in een open vlakte in Ladakh. Daar staat een groot massief gebouw.

Dit is de voornaamste centrale plaats waar al diegenen van onze sectie die worden geacht inwijding in de mysteriën te verdienen heen moeten gaan voor hun laatste ceremonie en waar ze de vereiste periode moeten blijven.

Ik ging met mijn goeroe naar de grote hal. De grootsheid en rust van de plaats is genoeg om ieder met ontzag te vervullen. Nadat hij naar zijn lichaam was teruggekeerd, vroeg Damodar zich af of de ervaring een droom was geweest, maar op

dat ogenblik viel een brief van Koot Hoomi uit de lucht die bevestigde dat het echt was gebeurd.

A.P. Sinnett

Damodar hielp de meesters bij de occulte overbrenging van brieven aan A.P. Sinnett en A.O. Hume. Hij weigerde echter verder hieraan mee te werken nadat Hume hem van vervalsing had beschuldigd. Hij uitte zijn boosheid in een brief aan Sinnett in augustus 1882 waarin hij protesteerde dat hij niet tot 'zo'n schanddaad' in staat was. Hij schreef: 'Ik heb tenminste een troost en dat is dat ik smetteloos voor mijn MEESTERS sta, die, omdat ze helderziend zijn, door me heen kunnen kijken wanneer ze willen.

Damodar was een van de twaalf chela's die het protest tegen een brief van 'HX' (Hume) ondertekenden die de meesters van 'zondigen' beschuldigde omdat zij al hun kennis niet direct wilden bekendmaken.

Prins Harisinqhji Rupsinghi

Hume's brief en het protest van de chela's verscheen in The Theosophist in september 1882 in opdracht van de Maha Chohan, Koot Hoomi's eigen goeroe.

In juli 1882 moest Damodar een maand lang in Poona uitrusten, omdat zijn gezondheid het had begeven als gevolg, zei K.H, van zijn 'dwaze ascetische praktijken en hard werken'. In december 1882 werd het hoofdkwartier van de T.S naar Adyar verplaatst, grotendeels op aandringen van T. Subba Row, een chela van meester M. Hij en Damodar werkten nauw samen; beiden waren hindoes van hoge kaste, doordrongen met de tradities van hun oude Aryavarta, en ijverig om de ethische en geestelijke herleving van hun land te bevorderen.

Poona: officieel Pune, en ook bekend als Punavadi en Punya-Nagari, is een metropool in India. De staat waarin Poona ligt is Maharashtra. Poona wordt als de culturele hoofdstad van Maharashtra beschouwd. De stad bevindt zich ongeveer 120 km van Bombay, de grootste stad van India

Damodar vergezelde kolonel Olcott op zijn rondreis in noord-India van september tot december 1883, en tijdens deze periode had hij verdere ontmoetingen met de meesters. Op 25 november verdween hij onverwachts uit het huis in Jammu waar ze verbleven. Hij werd naar een geheime schuilplaats gebracht en keerde twee dagen later terug, helemaal veranderd. Olcott merkte op: 'hij zag er sterk, gehard en taai uit, dapper en vol energie; wij konden nauwelijks geloven dat hij dezelfde persoon was. **Damodars occulte vermogens ontwikkelden zich snel in deze periode.**

Een bevestigd verhaal over een van zijn astrale reizen werd gepubliceerd in The Theosophist van december 1883.

1884 bleek een van de meest roerige jaren in de vroege geschiedenis van de Theosophical Society te zijn. Op 20 februari vertrokken Blavatsky en Olcott uit India en brachten een geslaagd bezoek van acht maanden aan Europa. Tijdens hun afwezigheid werd de Society geleid door een bestuursraad waarvan o.a. drie Europeanen, Franz Hartmann (de voorzitter), George Lane-Fox en W.T. Brown lid waren. Net vóór haar vertrek had Blavatsky een poging van de huishoudster, Mme. Coulomb, gedwarsboomd om van prins Harisinghji een groot geldbedrag te krijgen. Mme. Coulomb was woedend en zwoer wraak. Ze begon leugens over frauduleuze verschijnselen te verspreiden en haar man begon in het geheim gaten in de wanden te maken en losliggende panelen te construeren. De Coulombs werden op 25 mei 1884 uit de Theosofische Vereniging gezet op grond van oneervol gedrag en verlieten het hoofdkwartier elf dagen later.

Verschillende meningsverschillen en persoonlijke wrijvingen ontstonden onder de medewerkers op het hoofdkwartier zowel vóór als na het vertrek van de Coulombs. Verschillende keren grepen de meesters direct in met advies en instructies.

Johannes Franz Hartmann

Op 2 augustus 1884 ontving Franz Hartmann de volgende boodschap van Koot Hoomi:

Damodar heeft ongetwijfeld vele fouten en zwakheden evenals anderen.

Maar hij is op onzelfzuchtige wijze ons en de zaak toegewijd en heeft zich uiterst verdienstelijk gemaakt tegenover Upasika (H.P.B).

Zijn aanwezigheid en hulp op het hoofdkwartier zijn onontbeerlijk. Zijn innerlijke zelf heeft geen verlangen om te domineren, hoewel zijn uiterlijke daden nu en dan daardoor gekleurd schijnen als gevolg van zijn buitensporige ijver die hij zonder onderscheid richt op elke zaak, groot of klein.

In een andere brief aan Hartmann schreef Mahatma Morya: Een van de eerste bewijzen van zelfbeheersing is als je toont dat je vriendelijk en verdraagzaam kan zijn tegenover medewerkers met de meest uiteenlopende karakters en temperamenten. Een van de sterkste tekens van achteruitgang is als je verwacht dat anderen hetzelfde op prijs stellen als jijzelf en op dezelfde manier zullen handelen als jijzelf.

Na te zijn verdreven sloten de Coulombs zich aan bij de christelijke zendelingen, de aartsvijanden van Blavatsky en de TS. Het eerste deel van Mme. Coulombs aanval op Blavatsky verscheen in The Christian College Magazine van september 1884. Daarin stonden fragmenten uit brieven die aan haar door Blavatsky zouden zijn geschreven, maar die bevatten onhandige tussenvoegingen waarin opdracht werd gegeven voor het uitvoeren van frauduleuze verschijnselen.

Subba Row

Damodar speelde een centrale rol in het openbaar bestrijden van de beschuldigingen van de Coulombs, waarbij hij aantoonde dat ze 'absurd gezwam' waren. C.W. Leadbeater, die in december 1884 samen met Blavatsky in Adyar aankwam, trof Damodar aan in het kantoor van de secretaris; hij zat op zijn hurken in de stoel in de vreemde kikkerachtige houding die zijn gewoonte was, en was altijd een borrelende waterpijp aan het roken, en eindeloos aan het schrijven, de hele dag en tot in de nacht. Ik kan hem nooit vergeten, en ook niet de indruk die hij op me maakte. Ernstig, gemoedelijk en altijd beleefd.

Richard Hodgson, gestuurd door de Britse Society for Psychical Research om de occulte verschijnselen verbonden met de Theosophical Society te onderzoeken, arriveerde in Adyar op 22 december 1884 en bleef in India tot eind maart 1885. Het beruchte Hodgson Rapport verscheen in december 1885 en veroordeelde Blavatsky als een oplichtster en een Russische spion.

Merkwaardig genoeg hield Hodgson vol dat Damodar Blavatsky 's hoofdmedeplichtige was, ondanks het feit dat de Coulombs, zijn hoofdgetuigen hem als een slachtoffer hadden afgeschilderd!

Vernon Harrison, een Brits handschriftkundige op het gebied van vervalsingen, zegt dat het Hodgson rapport 'grote tekortkomingen' vertoont. Het 'staat vol tendentieuze beweringen, vermoedens die hij presenteerde als feiten of waarschijnlijke feiten, onbevestigde verklaringen door niet met name genoemde getuigen, willekeurig geselecteerd bewijsmateriaal en volslagen onjuistheden'.

In een brief aan Sinnett in oktober 1884 vertelde Blavatsky dat Koot Hoomi, Damodar, Dhabagiri Nath (een chela van Koot Hoomi die uiteindelijk mislukte) en Subba Row verantwoordelijk stelde voor twee derden van Hodgsons waanideeën.

Dit drietal vond Hodgsons manier van ondervragen beledigend en zijn spottende verwijzingen naar de meesters lasterlijk en in plaats van hem openlijk te vertellen dat er veel dingen waren waarover ze niet konden spreken, 'vergrootten ze zijn verwarring, lieten toe dat hij dingen suggereerde zonder hem tegen te spreken, en wierpen hem helemaal uit het zadel'.

In december 1884 werd een commissie opgericht in Adyar om brieven en leringen van de meesters te ontvangen, maar deze viel uit elkaar voordat enige leringen werden doorgegeven.

Koot Hoomi verklaarde waarom: De geheime commissie was gereed, toen een paar Europeanen zich de bevoegdheid toekenden om het besluit van de gehele Raad te herroepen. Zij weigerden (hoewel de reden die ze opgaven een andere was) onze instructies door tussenkomst van Subba Row en Damodar te ontvangen, welke laatste door L. Fox en Hartmann wordt gehaat.

Hartmann omschreef Damodar later als 'mentaal gezien een dwerg' die 'zich verbeeldde de woordvoerder te zijn van een onzichtbare macht. Hij geloofde dat Damodar soms het handschrift van Koot Hoomi had nagemaakt om zijn eigen opvattingen meer gewicht te geven. Het blijkt dat Damodar tijdens de Coulomb-crisis inderdaad een zeer belangrijke 'Koot Hoomi-brief' behandelde zonder toestemming van Koot Hoomi

Damodars gezondheid werd ernstig aangetast door alle problemen op het hoofdkwartier en door te hard werken. Hij begon bloed op te hoesten, een herhaling van zijn eerder bedwongen tuberculose. Hij kreeg toestemming om naar de ashram van zijn meester in Tibet te gaan, en verliet Adyar op 23 februari 1885 met de zegen van H.P.B.

Volgens H.P.B was Damodar sinds zijn laatste geboorte gereed om het hoogste pad te betreden en hij had daarvan een vermoeden. Hij had lang gewacht op de verwachte toestemming om naar Tibet te gaan vóór het verstrijken van het 7de jaar proeftijd. Toen hij haar vaarwel zei, vertelde hij haar: 'Ik ga voor jou.

Als de Maha Chohan tevreden is met mijn diensten en toewijding, zal hij mij misschien toestaan om jou van blaam te zuiveren door te bewijzen dat de meesters echt bestaan'. Blavatsky 's gezondheid was toen ook slecht en ze verliet India een maand later, om nooit terug te keren.

Damodar hoopte naar Lhasa, de hoofdstad van Tibet, te gaan met een bepaalde Tibetaanse functionaris; Olcott noemt hem 'een 'Avatari lama', een zeer invloedrijke en mysterieuze Tibetaanse geestelijke die aan beide zijden van de bergen even goed bekend is en regelmatige religieuze tochten maakte tussen India en Tibet.

Na verschillende afdelingen van de T.S te hebben bezocht en na Maji, een vrouwelijke asceet die in Varanasi woonde, te hebben geraadpleegd, bereikte Damodar Darjeeling op 1 april 1885 en regelde de details van zijn reis naar Tibet met een vertegenwoordiger van de functionaris. Hij ontmoette de Tibetaan op 19 april in de hoofdstad van Sikkim. Een deelstaat van India in het Himalayagebergte.

Om het verband tussen hen te verbergen, werd Damodar bevolen twee dagen vooruit te lopen en dan te wachten. De laatste aantekening in zijn dagboek luidt: 23 April. Nam 's morgens bhat (rijst) en vertrok alleen uit Kabi; stuurde mijn bezittingen terug naar Darjeeling met de koelies.

Een paar maanden later begonnen geruchten de ronde te doen dat het bevroren lijk van Damodar in de sneeuw was gevonden. Maar Olcott sprak met de hoofdkoelie die hem vertelde dat ze, nadat ze Damodar hadden verlaten, op de terugweg naar Darjeeling de persoon passeerden die hem aan het volgen was; de hoofdkoelie hoorde vervolgens dat ze elkaar hadden getroffen en de karavaan ging verder in de richting van de bergpas.

Olcott zegt dat van Damodar een illusielichaam was en misschien was achtergelaten om de indruk te wekken dat hij was overleden, en Blavatsky bevestigde dat het waarschijnlijk een truc was in een brief aan Hartmann; zij voegde daaraan toe dat Damodar niet zou terugkeren, in ieder geval niet vóór vele jaren.

Een jaar later, op 5 juni 1886, schreef Tukaram Tatya, een theosoof in Bombay, een brief aan Olcott om te vragen naar het lot van Damodar. Toen Olcott de brief twee dagen later ontving, ontdekte hij dat Koot Hoomi een boodschap daaraan had toegevoegd:

De arme jongen heeft zijn val gehad. Voordat hij kon staan in de tegenwoordigheid van de 'meesters', moest hij de zwaarste beproevingen doorstaan die een neofiet ooit heeft doorgemaakt, om te boeten voor de vele twijfelachtige dingen waaraan hij in zijn al te grote ijver had deelgenomen, en waarmee hij oneer bracht over de heilige wetenschap en de adepten.

Het verstandelijke en fysieke lijden was te groot voor zijn zwakke lichaam, dat in een toestand van volledige uitputting is geraakt, maar hij zal zich na verloop van tijd herstellen. Dit behoort een waarschuwing voor u allen te zijn. Om de poorten tot het mysterie te ontsluiten, moet u niet alleen een leven leiden van uiterste rechtschapenheid, maar ook leren waarheid van onwaarheid te onderscheiden.

Zowel Blavatsky als Subba Row ontvingen brieven van Damodar na zijn aankomst in Tibet, hoewel geen daarvan bewaard zijn gebleven. In één daarvan berichtte Damodar Blavatsky dat de invloed van de meesters in Adyar steeds zwakker werd. Blavatsky zei ook dat ze Damodar op het astrale gebied had gezien en dat de meesters enkele passages voor De Geheime Leer aan hem hadden gedicteerd.

Een getuige van de veilige aankomst van Damodar in Tibet was Sriman Swamy, een sannyasin (een religieuze Hindoe asceet) die een brief publiceerde in Lucifer in september 1889, stelde dat hij sinds 1879 twee keer Tibet had bezocht en verschillende Mahatma 's had leren kennen, onder wie Morya en Koot Hoomi, die bevestigden dat zij en anderen belangstelling hadden voor het werk van de TS en dat Morya de occulte bewaker van Blavatsky sinds haar kinderjaren was geweest. Hij vervolgde: 'in maart 1887 zag ik in Lhasa Damodar K. Mavalankar die zich aan het herstellen was.

Hij vertelde mij in aanwezigheid van Mahatma 'Koot Hoomi dat hij het jaar daarvoor op de rand van de dood had gestaan.

Blavatsky deelde haar vriend N.D. Khandalavala mee dat deze brief twee 'leugentjes' bevatte:

1- Damodar was nooit in Lhasa en Sriman Swamy ook niet, en omdat hij geen toestemming kreeg om te zeggen waar hij Damodar had gezien gaf hij een verkeerde plaatsnaam.

2- Mijn Meester heeft hem niet verteld wat hij over mij zegt, maar hij vernam het van een Chela. In april 1890 schreef Blavatsky een open brief aan 'Mijn broeders van Aryavarta'(Indo-Ariërs) om uit te leggen waarom ze niet naar India terugkeerde.

Ze verwees naar de rol van de T.S bij het opnieuw ontwaken van India, en zei: Het allerbelangrijkste is dat de T.S in ieder geval een van u volledig ten goede is gekomen; en als de Society aan India niet meer heeft gegeven dan die ene toekomstige adept (Damodar) die nu de kans maakt een Mahatma te worden, ondanks het kaliyuga, zou dat alleen al een bewijs zijn dat de Society niet vergeefs in New York werd opgericht en naar India werd verplaatst.

In 1930 stelde G. de Purucker dat Damodar thans in Sambhala werkzaam was, een gebied in het centrale deel van West-Tibet waar het hoofdkwartier van de broederschap van adepten zich bevindt.

Sven Eek, die vele jaren besteedde aan het samenstellen van het zeer waardevolle werk, Damodar en de Pioniers van de Theosofische beweging, vatte de sleutelrol die Damodar in de vroege geschiedenis van de T.S heeft gespeeld als volgt samen:

Damodars betekenis voor de theosofische beweging ligt niet alleen in zijn constante harde werken of in zijn intelligente verdediging van de Society, maar vooral in het feit dat hij een voorbeeld gaf van theosofisch gedrag.

Van het zeventigtal theosofen die zich voor discipel schap opgaven, was Damodar bijna het enige complete succes. Omdat zij de adepten persoonlijk wilden ontmoeten of getuige zijn van verschijnselen besloten velen de ontberingen van het chelaschap te aanvaarden, maar ze faalden een voor een toen ze hun eigen persoonlijkheden en eigenaardigheden boven het belang van de beweging plaatsten.

Op een van de hoekstenen waarop de Theosophical Society is gebouwd staat de naam Damodar geschreven. Het ontwerp zal misschien veranderen als iedere generatie haar bijdrage levert, maar de fundering gelegd door de eerste pioniers zal standhouden tot, als een feniks, een nieuwe geestelijke impuls wordt gegeven aan de pelgrims van deze aarde. En dan zal misschien onze chela terugkeren als een volwaardige adept, die de hoopvolle verwachtingen van vele bezorgde mensen verwezenlijkt die geloven dat er

'geen religie hoger dan de waarheid' is.

Damodar K. Mavalankar – Werkelijke kennis

Wat is echte kennis? Veel mensen verwarren fysiek zien met kennis. Ze denken niet diep genoeg na om te ontdekken dat men iets kan zien en het niet kennen, terwijl men iets kan kennen en het toch niet zien. Echte waarneming is echte kennis.

Waarneming is het vermogen van de ziel, het zien door de hogere intelligentie, dat zich nooit vergist. En dit vermogen kan het best worden uitgeoefend in de ware rust van de geest, zoals Mahatma Koot Hoomi opmerkt: 'het is op het serene en rimpelloze oppervlak van de kalme geest dat er van de visioenen afkomstig uit het onzichtbare een weergave ontstaat in de zichtbare wereld'. Kortom het is zoals de hindoe-allegorie het zegt: 'In het holst van de nacht wordt Krishna geboren.'

In het occultisme vertegenwoordigt Krishna het christus-beginsel, de Atman van de Vedãnta-leer, of het zevende beginsel, de logos van de christenen de goddelijke geest, die de gemanifesteerde zoon van de ongemanifesteerd vader is. In het holst van de nacht betekent wanneer er volledige fysieke en mentale rust heerst, wanneer het denken in volmaakte vrede verkeert.

Alleen dan wordt de individualiteit van de mens, zijn hogere natuur, een geschikt voertuig voor de manifestatie van het WOORD. Dit is wat er in de Bijbel wordt bedoeld als er staat dat we moeten proberen 'verlossing door middel van Christus' te verkrijgen. Het goddelijke beginsel in de mens is ondeelbaar; de menselijke ziel is universeel.

Hij die het eeuwige leven wil ervaren moet in het goddelijke beginsel leven en de menselijke ziel daarmee verenigen. Daarom brengt een gevoel van persoonlijk isolement dood en vernietiging, terwijl de echte onzelfzuchtige menslievendheid het individu in contact brengt met de goddelijke geest en hem zo het eeuwige leven geeft. De goddelijke geest is allesdoordringend, en zij die een verbinding tot stand brengen met de goddelijke geest staan noodzakelijkerwijs in verbinding met alle andere entiteiten die daarmee ook in contact staan. Vandaar dat de Mahatma 's, die zich bewust zijn van de logos, in constante magnetische verbinding staan met hen die erin slagen zich los te maken van de lagere dierlijke natuur en die het hogere Manas (het denkvermogen, het vijfde beginsel) zo ontwikkelen dat het permanent wordt verenigd met Buddhi en Atman, het zesde en het zevende beginsel. De Mahatma 's moeten eerst op deze manier worden gekend.

Wat is een Mahatma? Is hij zijn fysieke lichaam? Nee, het fysieke moet vroeg of laat sterven. Maar de Mahatma leeft in zijn hogere individualiteit en om hem echt te kennen, moet hij worden gekend door middel van de individualiteit, het brandpunt van zijn gestel.

Het lichaam is slechts een steunpunt van de hefboom door middel waarvan fysieke resultaten moeten worden voortgebracht. Maar voor hem is het lichaam als een huis. Hij woont erin zolang het zijn doel dient. Kennis groeit naarmate ze wordt gebruikt. Dat wil zeggen, hoe meer we onderwijzen des te meer we leren. Op dezelfde manier geldt dat hoe meer een orgaan wordt geoefend des te meer neemt de functionele activiteit toe, mits er niet ineens te veel van wordt verwacht.

Zo wordt ook de wil versterkt naarmate hij meer wordt geoefend; en hoe meer iemand met verleidingen in aanraking komt, wat alleen mogelijk is als hij onder zijn medemensen leeft, des te grotere kansen heeft hij om de wil te oefenen en daardoor te versterken.

Tijdens dit proces komt er een moment dat het gestel van iemand zodanig is veranderd dat hij niet meer op het fysieke gebied kan werken. Hij moet dan invloed daarop uitoefenen vanuit de hogere gebieden waarin hij zich moet terugtrekken. Maar tot die tijd moet hij onder de mensen zijn, en onzelfzuchtig werken voor hun echte groei en ontwikkeling.

Alleen dit kan werkelijk geluk brengen.

Wie naar geluk en vrede streeft en zijn of haar leven daarmee in overeenstemming probeert te brengen, zal ontdekken dat deze meer inhouden dan de som van de vele relatieve vormen van beperkt menselijk geluk, die kunnen worden bereikt als we ons daadwerkelijk daarvoor inzetten. Al deze vormen verliezen iedere keer weer hun glans of schenken geen blijvende voldoening. Steeds weer wordt een nieuw doel gesteld en ook dan blijkt het meestal niet dát te zijn, alhoewel we tevreden mogen zijn na onze inzet en inspanningen. En zeg zelf, tevreden zijn is al heel wat. Maar tevreden is nog geen vrede.

Maar wat is datgene wat ons doet verlangen naar.? Is wat we hebben behaald dan toch alles en hoeft men slechts tevreden te zijn met wat is bereikt? Wat houdt ons in stille momenten nog bezig? De stilte en het onbekende ervan of erachter? Wat zoeken we in ons leven is de cruciale vraag, en stellen we deze vraag eigenlijk wel of hebben we de instelling van 'dat zien we dan wel'?

Je kunt ijdelheden najagen of het grote mysterie van het leven zoeken. De eerste weg, die van de ijdelheden, wordt de gemakkelijke weg genoemd en menselijk gezien lijkt dit ook zo, maar in werkelijkheid zal het de moeilijke weg blijken te zijn, omdat deze weg nooit tot zelfoverwinning leidt, maar tot een steeds groter wordende verslaving aan van alles en nog wat, totdat men zich aan alle verleidingen heeft overgegeven en er slechts een grote leegte overblijft en dan rest de vraag: Is dit alles?

Dan begint de werkelijke weg, de weg naar je ware zelf en dat is de weg die terugvoert naar de bron van ons wezen. Alles wat we vroeger in disharmonie hebben gebracht, zal een obstakel op ons pad zijn en moet worden opgeruimd vóór het pad kan worden vervolgd, want dat is een natuurwet, de wet van oorzaak en gevolg. Een mens die alleen aan zichzelf denkt, is zich op het pad van verleidingen niet bewust geweest van de schade die wordt toegebracht, aangezien alles moest wijken voor zijn of haar doel.

Er was geen oog voor de ander, al deed men wel alsof. Daarbij leek alles geoorloofd te zijn om het beoogde doel te bereiken, en dit leidde tot verstikking en overdaad, waarbij van genieten geen sprake meer kan zijn, omdat er geen (in)zicht is, aangezien het zicht op wat dan ook door chaos wordt overschaduwd.

Ieder mens heeft ruimte nodig en die kan slechts worden gecreëerd als er wordt opgeruimd, als overbodige ballast wordt afgeworpen, omdat men inziet dat deze heeft geleid tot vernietiging van de geestelijke creativiteit, die zo nodig is voor de evolutionaire ontwikkeling van de mens.

In de stilte die zo in ons ontstaat, is ruimte voor zelfkennis, de hoogste wijsheid, de bron van leven.